

Hola avi:

Betina Zaragoza Mercadé

“Avui m’he llevat molt aviat perquè hem d’agafar el tren que ens portarà camí al Molinet (masia on viuen el tio Antonio i la tia Teresita, que fa unes coques molt bones). Es veu que anirem amb tren fins l’estació més propera al Molinet i després agafarem l’autobús que ens deixarà a la carretera, just al davant de la masia. Doncs bé, com us deia, hem agafat el tren i camí! Estic molt contenta perquè fa molt de temps que no hi vaig i tinc ganes d’anar-hi. Segons la meva àvia Paquita, quan estava al tren no parava de parlar amb la gent que trobava. Tots em preguntaven si els meus avis eren els meus pares, i jo els contestava que no. Però no només deia no, sinó que els hi començava a explicar a on anava, etc... Quan agafàvem l’autobús, sempre després de dinar al restaurant de l’estació d’autobusos on sempre per postres em prenia un gelat, el viatge se’m feia etern, molt llarg... suposo que era perquè tenia ganes d’arribar.

Al cap d’unes hores vam arribar i l’autobús ens va deixar a la carretera del davant. A mi no m’agrada gens baixar per aquell camí d’herbes malposades, que els hi deia jo, perquè punxaven molt i hi havien petits “intrusos” pel mig; així que l’àvia tenia que carregar-me a coll i l’avi agafava les maletes. No tardàvem gaire en arribar, ja que estava molt a prop. Quan arribàvem la tia Teresita sempre em deia: Com està la meua Betineta? Chè, que gran que t’has fet! Com passen els anys, oi? Després anava a casa de la tia Hermínia, que estava i està al costat de la masia on resideixen la tia i el tio, i parlàvem una estoneta. El temps s’em passava molt ràpid allà.

Al cap d’una estona era l’hora de sopar, perquè el viatge havia sigut llarg (no us penseu perquè jo visc a Segur de Calafell) i la tia Teresita ens preparava el sopar. Quan acabàvem, la tia i jo féiem una coca, aquella que us he dit abans que era tant bona, i aquesta coca ens la menjàvem l’endemà per esmorzar.

L’endemà al matí, la coca ja havia estat encetada pel tio Antonio, per la tia Teresita i per l’avi, que se n’havien anat més aviat a treballar a l’hort i als camps. Llavors ens quedàvem la meva àvia i jo a casa.

Esmorzàvem i en acabat, anàvem a rentar la roba

a la font, amb sabó fet a casa. L’aigua de la font estava neta i cristal·lina i també molt freda. Això sí, només al matí, perquè a la tarda, ja feia més calor i més gent havia rentat allà la roba. Quan acabàvem de rentar-la, l’estenfem i la deixàvem assecar. Llavors la meva àvia feia el dinar i jo feia uns quants deures, llegia o jugava. De vegades anàvem a banyar-nos al riu, i fins hi tot havíem anat a pescar animalons, que ara no recordo ben bé el que eren. Sobre les dues, més o menys, els “camperols” de casa tornaven afamats i dinàvem tots junts. De vegades, moltes per això, féiem amanides amb productes que s’havien cultivat a casa, i menjàvem aquelles tomates tant vermellertes i bones. De vegades féiem pataques “amontonades”, de l’hort de casa, és clar. En acabar de dinar dormíem un poquet, perquè la calor que feia a fora era insuportable. A vegades, cap al tard, quan no feia

tanta calor, anàvem al poble a comprar o a donar una volta (menys freqüent). I com sempre, al tornar sopàvem i en acabat, anàvem a descansar. Teníem que estar descansats perquè l’endemà venien els meus pares i la meva mare i jo aniríem a caminar, a banyar-nos al riu, a fer una petita expedició, etc...

L’endemà, quan em llevava, esmorzava i em vestia molt ràpidament. Els pares venien i tot tenia que quedar recollit abans que arribessin. Quan arribàvem, la meva mare i jo féiem el que abans us he explicat i la meva àvia Paquita ens acompanyava i el meu pare s’unia al grup dels “camperols”.

Aquell era l’últim dia d’estar al Molinet i allò em feia estar trista. Però, perquè? Sabia que allà podia tornar quan vulgués, que sempre estaria allà, que no es mouria del lloc, i que sempre estaríem ben rebuts, que més volia! Allò em feia posar contenta i feia que aquella tristesa “pasajera” marxés. Va arribar l’hora de marxar, i així ho vàrem fer. Ens vam acomiadar dels tiets i els vam dir que tornàvem aviat.”

I així ho vam fer i espero que ho fem més aviat. Anem de tant en quan al Molinet i la vida allà continua igual que sempre, molt bé. Ara quan vaig a una ciutat, em sento estranya, no m’agrada estar tancada en un pis, no puc. Suposo que l’ambient d’un poble és molt millor que el d’una ciutat, qui està d’acord amb mi?

